

De missie en bestemming van de ware kerk

Door dr. CI Scofield, Overgenomen van *Prophecy Made Plain*, pp. 52-56,
<https://www.featoday.org/the-mission-and-destiny-of-the-true-church/>, 9-8-2019

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en schema door M.V.

Ik geloof dat het **falen** van de kerk om te laten zien dat zij een afgescheiden, uitgeroepen lichaam is in God bedoeling, belast met een vastomlijnde missie, en daarnaast de **poging** om Israël haar beloften van aardse glorie af te nemen en toe te eigenen in deze kerkperiode, meer heeft gedaan om de kerk van de aangestelde koers af te leiden dan alle andere invloeden bij elkaar.

Het is niet zozeer rijkdom, luxe, macht, pracht en trots die hebben gediend om de kerk af te leiden van haar aangewezen koers, maar wel het idee, gebaseerd op Israëlitische beloften, dat de kerk van de wereld is en dat het haar missie daarom is om deze wereld te verbeteren. Beloften die alleen aan Israël zijn gedaan, worden aangehaald als rechtvaardiging voor wat we allemaal met betrekking tot onszelf zien. De kerk heeft daarom nagelaten haar aangewezen pad van afscheiding, heiligheid, hemelgerichtheid en getuigenis van een afwezige maar komende Christus te volgen; zij heeft zich van dat doel afgewend voor het civiliseren van de wereld, het bouwen van prachtige tempels en het verwerven van aardse macht en rijkdom en op deze manier is ze opgehouden in de voetsporen te treden van Hem die niets had om Zijn hoofd op te leggen. Hebt u ooit de beloften aan de kerk en aan Israël naast elkaar gezet, en gezien hoe zij absoluut in tegenstelling met elkaar zijn? Het is onmogelijk om ze te vermengen. [Zie “Vergelijking en contrast tussen Israël en de Kerk”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Israel-Kerk2.pdf> en “Israël en Gemeente – het verschil”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Israel-Gemeente.pdf>]

De Jood werd een aardse erfenis, aardse welstand, aardse eer, aardse macht beloofd. De kerk wordt zo iets niet beloofd maar wordt altijd naar de hemel gewezen als de plaats waar ze haar rust en beloning ontvangt.

De belofte aan de kerk is een belofte van vervolging, indien getrouw in deze wereld, maar pas hierna een belofte van een grote erfenis en beloning. Ondertussen moet ze een pelgrimslichaam zijn, deze scène doorlopen maar hier niet verblijven.

In het Nieuwe Testament hebben we de geschiedenis van de kerk tot het jaar 96 nC. In het tweede hoofdstuk van Handelingen hebben we de geboorte van de kerk, en oh, hoe mooi was ze in haar eerste frisheid van geloof! Het was een mooie manifestatie van eenvoud, onzelfzuchtigheid, heiligheid en geestelijke kracht. Maar we gaan slechts weinige jaren verder, en wat vinden we in de brieven aan de Korinthiërs? Paulus schrijft: “Ik hoor dat er verdeeldheid onder jullie is”. Ze begonnen toen, en ze zijn er tot op de dag van vandaag nooit mee gestopt. In het tweede en derde hoofdstuk van Openbaring hebben we de toestand van de kerk in die tijd: nog vol woorden, maar afgefallen van hun eerste liefde.

Na Efeze, 96 nC., komt de periode van vervolging. Drie eeuwen lang was de kerk vreselijk vervolgd. Daarna kwam er een grote verandering. Keizer Constantijn beleed bekering en het christendom werd de hofgodsdienst. Toen werden de tafels omgedraaid en begon de kerk te vervolgen! En van alle dingen die ze nooit had mogen doen, werd ze de vervolger van de Joden! De kerk, gered door geloof in de Messias die van de Joden kwam, met de Bijbel in handen die door de Joden was geschreven en die haar leer uitsluitend en alleen via Joodse bronnen ontving, werd gedurende duizend jaar de bittere, meedogenloze, bloedige vervolger van het Jodendom. Dat bracht wereldlijkheid en de donkere middeleeuwen met zich mee.

Toen kwam in de vijftiende eeuw de Reformatie waaruit protestantse bewegingen van verschillende aard zijn voortgekomen. De Bijbel is in handen van het volk gelegd en is in vele talen vertaald. Met een open Bijbel kwam weer licht en vrijheid maar nooit meer eendracht. Integendeel, verdeeldheid volgde op verdeeldheid; sekten volgden op sekten. Het is waar dat een groot deel van het lichaam van de kerk gelooft dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, maar ze hebben het grootste deel van hun middelen

afgewezen om te pogen de wereld te hervormen, de wereld te onderwijzen en, kortom, te anticiperen op de toekomstige dispensatie en het werk te doen dat zich duidelijk onderscheidt voor het herstelde en bekeerde Israël in haar koninkrijkstijdperk.

Is het evangelie dan een mislukking? Het evangelie heeft nooit gefaald en kan nooit falen. Gods Woord volbrengt door het evangelie precies de missie die daarvoor was voorzien, en werd voorzien, en waarnaar het werd gestuurd. En we moeten ook niet vergeten dat het evangelie nog mensen tot de Heiland zal brengen. Het is helemaal geen kwestie van de ultieme triomf van de gezegende Heer. De heidenen mogen woeden en de mensen ijdele dingen verbeelden, maar de Vader zal Zijn Koning toch op Zijn heilige berg in Sion installeren. Bekeerd Israël zal het evangelie van het koninkrijk verkondigen, en “Het zal in het laatste der dagen geschieden dat de berg van het huis van de HEERE vast zal staan als de hoogste van de bergen, en dat hij verheven zal worden boven de heuvels, en dat alle heidenvolken ernaartoe zullen stromen” (Jesaja 2:2). “De aarde zal vol zijn van de kennis van de HEERE, zoals het water de bodem van de zee bedekt” (Jesaja 11:9). Dit alles zal zeker gebeuren, want de Heer heeft het gesproken - maar niet in deze bedeling. Dit is het tijdperk van de ekklesia - van de uitgeroepen.

Laat me u vragen: wat doet God in ons tijdperk? Neemt Hij niet een volk uit de heidenen? Enkele Joden worden bekeerd, want Paulus vertelt ons dat er altijd een overblijfsel in Israël is volgens de verkiezing van genade (Romeinen 11:5), maar de grote, de overgrote meerderheid van de kerk wordt uit de heidenen gehaald. Dit zien we allemaal gebeuren. Dit te geloven is helemaal geen kwestie van geloof, maar van eenvoudige observatie – dit is niet overal de bekering van alles, maar overal de bekering van sommigen. De evangelisatie van de wereld, en dus niet haar bekering, is de missie die aan de kerk is gegeven. Om dit te doen, het evangelie te prediken tot de uiterste delen van de aarde, en redding te bieden aan elk schepsel, is onze verantwoordelijkheid. Het is het door God aangewezen middel om een volk uit te roepen voor Zijn naam, de kerk, de ekklesia.

Verder is het doel van de Vader in dit tijdperk niet de oprichting van het koninkrijk. De oudtestamentische profeten vertellen ons in volkomen eenvoudige, ondubbelzinnige taal hoe het koninkrijk moet worden binnengebracht, wie de heerser moet zijn, de omvang en het karakter van dat bestuur en het resultaat in de universele prevalentie van vrede en gerechtigheid. Helaas, niets zou genoegdoening brengen dan het inbrengen van de profeten in dit gemeentetijdperk! Dit is de onherstelbare ramp die de wilde allegoriserings van Origenes en zijn school heeft veroorzaakt. De vermenging van kerkelijk doel met koninkrijksdoel verlamde de evangelisatie gedurende dertienhonderd jaar en is vandaag het zware blok aan het been van hen die de blijde boodschap verkondigen.

Zie hoe dit onvermijdelijk zo is. Het koninkrijk zorgt voor de oplossing van materiële problemen. Hoe zal de mens lang en wijs leven? Het koninkrijk is het antwoord. Hoe zal precies recht worden gedaan op aarde? Het koninkrijk zorgt ervoor. Wanneer zullen oorlogen en menselijke slachting ophouden in deze met bloed verzadigde aarde? Wanneer het koninkrijk door de koning zelf wordt opgericht. Wanneer zal de schepping haar potentiële geheimen aan de mens overgeven? In het koninkrijkstijdperk. Wanneer zal de aarde vol zijn van de kennis van de Heer zoals de wateren de zee bedekken? Wanneer de Koning en Zijn koninkrijk hier zijn.

Van al deze dingen zijn de profeten uit het Oude Testament vol. We wenden ons tot het Nieuwe Testament en vinden wat? De geboorte van de Koning, het verkondigen van het koninkrijk als “nabij”, de aankondiging in de bergrede van de beginselen van het koninkrijk, de volslagen weigering van Israël om haar Koning te ontvangen, de overgang van het koninkrijk naar de gesluisde toestand uiteengezet in de zeven gelijkenissen van Mattheüs dertien, waarvan de volledige openbaring wordt uitgesteld tot “de oogst”, die definitief wordt vastgesteld “aan het einde van dit tijdperk”. En als dan het koninkrijk aldus is uitgesteld, wat wordt ons dan onthuld als invulling van dit tijdperk? DE KERK! Christenen, laten we het bestuur van de wereld verlaten totdat de Koning komt; laten we de civilisatie van de wereld laten als het incidentele neveneffect van de aanwezigheid daar van het Evangelie van Christus, en laten we onze tijd, onze kracht, ons geld, onze dagen geven aan de missie die specifiek opgedragen is aan de kerk, namelijk: Jezus Christus bekend maken aan “al de volken”!

Zie ook : “Politiek & Sociaal Activisme”: <http://www.verhoevenmarc.be/politiek.htm>

Israël en Gemeente – het verschil

Gemeente	Israël
De beloften Gods zijn <i>geestelijk</i> en <i>hemels</i> . Efeziërs 1:3; Efeziërs 2:6; Kolossenzen 3:1-3; Hebreeë 3:1	De beloften Gods zijn <i>aards en nationaal</i> . Genesis 12:6-7; Deuteronomium 11:11
Men behoort tot de Gemeente door <i>wedergeboorte uit de Geest Gods</i> . Johannes 1:12-13; Johannes 3:6	Men behoort tot Israël door <i>geboorte uit Joodse ouders</i> .
Geldend beginsel: gelovigen bezitten het leven en zijn daarom geroepen gehoorzaam te zijn. Johannes 5:24; Johannes 6:47; Efeziërs 2:8-10	Geldend beginsel: door volkomen gehoorzaamheid deel krijgen aan het leven. Leviticus 18:5; Romeinen 10:5
De genade, op grond van geloof, schenkt het eeuwige leven, en de Heilige Geest hoort erbij als Trooster en als kracht om gevormd te worden, te leren en te gehoorzamen. Johannes 16:13; Handelingen 20:22-23; Romeinen 8:13; Romeinen 8:26	De wet beloofde voorspoed als beloning voor gehoorzaamheid. In kracht om te gehoorzamen voorzag de wet in beginsel niet. Meer dan eens vinden we bij de profeten de verwachting uitgesproken dat Israël een geestelijke vernieuwing zal ondergaan, waarbij God Zelf deze vernieuwing tot stand zal brengen (zie Jeremia 31:33, Ezechiël 36:27), maar dit was niet begrepen in het verbond met Israël.
Geen aardse erfenis en geen vleselijke strijdvoering. 2 Korinthiërs 10:3-5; Johannes 18:36	Vermits Israël een aardse erfenis in bezit te nemen had, moest het volk daartoe de strijd aanbinden tegen natuurlijke machten. Deuteronomium 28:7; 1 Samuël 25:28; Numeri 21:14
Geen vergelding van onrecht. 1 Petrus 2:23; Mattheüs 18:21-22; Efeziërs 4:32	Vergelding van onrecht. Exodus 21:24-25; Leviticus 24:19-20
Belofte van geestelijke zegeningen. Geen enkele toezegging dat de gelovige kan rekenen op aardse voorspoed. Integendeel, wij moeten tevreden zijn met de noodzakelijke dingen. 1 Timotheüs 6:8-11; Efeziërs 1:3	Belofte van aardse zegeningen. Aardse voorspoed is een bewijs van Gods gunst. Tegenspoed had te maken met ongehoorzaamheid. Deuteronomium 28:1-12
De Gemeente is op aarde een vernederende rol toebedeeld. Johannes 16:33; 1 Korinthiërs 4:13; 2 Timotheüs 3:12	Israël is op aarde een heersende rol toebedeeld. Deuteronomium 28:1 Tijdens Salomo is deze belofte aanvankelijk vervuld: 1 Koningen 4:21
De tempel Gods is de Gemeente, waarin de Geest woont. Er is <i>geen geografische of materiële aanbiddingsplaats</i> . Zij bidden <i>in geest en waarheid, met geestelijke offers</i> . Johannes 4:21-23; Mattheüs 18:20; 1 Petrus 2:5	God woonde temidden van zijn volk in een <i>stenen tempel te Jeruzalem</i> . Daar <i>alleen</i> kon men de eredienst uitoefenen. Er werden daar <i>vleselijke offers</i> gebracht. Exodus 25:8 Ook later, als Israël hersteld is, zal deze geografische en materiële aanbiddingsplaats blijven: Jesaja 2:3
Eén, eeuwige hogepriester: Jezus Christus. In Christus zijn alle gelovigen priesters, als genadevoorrecht. Hebreeë 4:14; Hebreeë 5:6; 1 Petrus 2:5	Het Priesterschap is op bloedverwantschap gegrond, en is een geboorterecht. Exodus 28:1; Exodus 29:9
Ieder lid heeft zijn functie of werking en moet dienen volgens de gaven die God verleent, zonder uitzondering. 1 Korinthiërs 12:14, 27	De dienst in tabernakel en tempel was uitsluitend opgedragen aan mannen uit de stam Levi. Numeri 3:9
De positie van de gelovigen is die van het zoonschap. Romeinen 8:15 Galaten 4:4-7	De positie van de Israëlieten kwam overeen met die van slaven of knechten. Galaten 4:1-3

Uit: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Israel-Gemeente.pdf>